

Een man schildert het hek van een brug. Preciezer gezegd: het stalen hekwerk langs de fietspaden van die brug. Eigenlijk gaat het om twee bruggen die in elkaars verlengde over het IJ liggen, de Amsterdamsebrug en de Schellingwouderbrug.

De man begint aan de stadskant, bij de oprit van de Amsterdamsebrug, rechts, met de rijrichting mee.

De spijlen, de leuning, de horizontale balken – alles krijgt een nieuwe laag verf.

Gestaag schildert hij door, langzaam omhoog de brug op, langzaam omlaag de brug af, met de bocht van de afrit mee. Wanneer hij bij het eind is aangekomen, duwt hij zijn kar met schilderspullen over het Zeeburgereiland en begint aan het hek van de oprit van de Schellingwouderbrug, langzaam omhoog de brug op, langzaam omlaag de brug af, tot hij het einde heeft bereikt van de lange afrit naar Amsterdam-Noord.

Op dat punt steekt hij over en begint hij aan het hek aan de andere kant, weer twee bruggen over, terug in de richting van de stad.

Als hij ook met die kant klaar is, is er zoveel tijd verstreken dat hij weer opnieuw kan beginnen. En hij steekt over naar het fietspad aan de andere kant, en begint opnieuw.

Zo gaat hij door, jaar na jaar.

Hij krijgt hiervoor betaald, dit is zijn baan. Dat is al jaren

geleden zo geregeld. Hij heeft zijn studie niet afgemaakt (filosofie, wie maakte zo'n studie ook af in de jaren tachtig), werd werkloos en bleef werkloos, tot de gemeente hem onderbracht bij de Dienst die het onderhoud van bruggen en sluizen regelde. Toen hij daar een paar jaar werkte, vertelden ze hem dat de man van de Schellingwouderbruggen met pensioen ging, en of hij hem wilde opvolgen.

Hij herinnerde zich dat hij tijdens zijn studiejaren, toen hij nog lange fietstochten maakte, op die bruggen een aantal malen een man het hek langs het fietspad had zien schilderen. Het had hem het rustgevendste werk ter wereld geleken, maar hij had tijdens zijn werk bij de Dienst nooit aan hem gedacht, en nooit over hem gehoord. Het bleek dat het onderhoud van de hekken langs de fietspaden van de twee bruggen precies was afgestemd op het tempo van één man die drieënhalve dag per week werkte.

Hij zei meteen ja. Hij wist waarom ze aan hem hadden gedacht, hij was een eenzaat, had niet veel contact met collega's, of met wie dan ook.

En zo begon hij aan die trage eeuwigdurende heen-en-weerbeweging, jaar na jaar na jaar.

Hij ziet vaak dezelfde mensen langskomen. Forensen, toerfietzers, joggers, wandelaars. Na verloop van tijd is hij individuen gaan herkennen, en patronen. Sommige passanten stappen af of houden stil om een praatje te maken. Daar is hij niet dol op. 'U zult wel denken, u heeft me een paar weken niet gezien, maar ik was ziek, ik lag...' Hij knikt dan maar een beetje, in de hoop dat het vanzelf ophoudt.

Aan het eind van de dag duwt hij zijn kar met verfspullen naar huis. Hij woont niet ver van de zuidkant van de brug, op een kleine, met boeken volgestouwde etage in de Indische Buurt. 's Avonds zit hij in zijn stoel onder de lamp

en leest hij romans en verhalen. Als het maar verzonnen is.

Soms komt er iemand langs die hem van vroeger kent. Iemand met wie hij filosofie heeft gestudeerd, bijvoorbeeld. Hij kan zich nog wat bijnamen van jaargenoten herinneren, Staartje, Hongerstaker, De Paus. Maar hij kent niemand meer, al die jaren heeft hij nooit iemand teruggezien. Toen hij studeerde kende hij eigenlijk ook niemand.

Onlangs stopte opeens bus 37 naast de plek waar hij aan het werk was. De deuren gingen open en de chauffeur, een kleine, gedrongen vrouw, boog zich zonder het stuur los te laten opzij en keek hem strak aan.

Tot zijn eigen verbazing kende hij haar meteen, het was Staartje.

‘Hollander!’ riep ze. ‘Rob Hollander! Ja toch?’

Hij knikte.

Ze riep iets wat hij niet verstond. Daarna sloten de deuren zich en reed de bus verder.

Van Staartje had hij ooit een stomp gehad.

Daarna keek hij op wanneer bus 37 passeerde, maar nooit meer zag hij haar silhouet achter het stuur. Misschien hadden passagiers geklaagd, of was er een centrale waarin de bewegingen van alle bussen konden worden gevolgd en was ze ontslagen nadat ze hadden gezien dat ze zonder enige reden midden op een van de Schellingwouderbruggen was gestopt.

Ook kranten weten hem te vinden. Jaren geleden was er een journalist van *Het Parool* langsgekomen. Een paar dagen later lag het nummer bij hem op de mat. Het interview stond in de bijlage. ‘De man die de brug schildert.’ Daarna werd hij vaker door passanten begroet, omdat zijn naam in het artikel had gestaan.

Nou ja, hij heeft niets tegen journalisten, hij heeft er

zelf ook wel eens aan gedacht de journalistiek in te gaan, hoeveel kranten en weekbladen las hij vroeger wel niet, om bij te blijven, om ergens bij te horen. Het had gekund, er waren genoeg mensen die met een afgebroken studie in de journalistiek terecht waren gekomen.

Soms vraagt hij zich af wat er van zijn jaargenoten is geworden. Eentje is dus buschauffeur. Maar de rest? Als er al iemand journalist is geworden, dan heeft die, voor zover hij weet, tot nu toe afgezien van het voor de hand liggende artikel over hoe het zijn of haar jaargenoten de afgelopen decennia is vergaan.

Een maand nadat dat stuk in *Het Parool* had gestaan, kwam er een journalist van *Tubantia* naar de brug, de krant die ze lezen in de streek waar hij vandaan komt. Die was hem via dat *Parool*-artikel op het spoor gekomen. Dat was iets anders geweest, dichterbij huis. Ze wilde hem spreken over wat ze de Rijssense Eigenrichting noemde.

‘Ze hebben je toen nog onderzocht hè? En ze hebben niets gevonden.’

Hij was zonder iets te zeggen verdergegaan met zijn schilderwerk. Het was niet zo dat hij dagelijks spreekuur hield op de brug.

‘Waarom gaat een jongetje van acht jaar in zijn eentje een donker bos in? Ik heb Gertjan Aalderink en Gertjan Baan gesproken, die zaten toen bij u in de klas toch? Die hebben u het bos in zien gaan, zelf durfden ze niet, zeiden ze.’

Hij had zijn kwast nog eens in de verf gedoopt.

‘Kunt u zich er niets meer van herinneren?’

Die vraag had ze niet moeten stellen. Nu kon hij haar antwoorden dat hij er zich inderdaad niets meer van kon herinneren, hoe oud was ik, precies, u zei het net al, acht, negen, het is lang geleden.

Hij weet alles nog.

Daarom leest hij alles wat los en vast zit, als het maar
verzonnen is.

Hij zit onder de lamp en wil verzonnen zijn.

Hij is een verhaal. Met een begin en een einde.

Eerst het begin.